

Poesia | Pere Ballart

Besos lleugers

Un bon poema d'amor, deia Eliot el 1953, tot i adreçar-se a algú en concret, sempre se sobreentén que l'estan escoltant altres persones. Perquè, segons l'autor dels *Four Quartets*, el veritable missatge amorós, el d'un únic i privat destinatari, s'expressa en prosa. A fe que hauria estat una llàstima que Eva Baltasar hagués preservat d'altres mirades a part de la de l'homònima destinatària dels seus textos les vint composicions que integren *Laia*, el seu primer llibre de poemes publicat. Ens hauria privat de poder ser testimoni del debut d'una veu poètica emergent, més segura de les seves intencions que dels instruments capaços de fer-les realitat, però indubtablement interessant, i que s'ha fet mereixedora d'un reconeixement, el premi Miquel de Palol, que a hores d'ara ja no és l'únic que podrà ostentar l'autora (escriu això quan acaba d'obtenir també el Comas i Maduell pel recull *Atàviques feres*).

L'estrena d'una poeta

Ben segur que la xifra glacial que acompanya aquesta nota torna a ser tan equívoca com sempre que cal aplicar-la al volum d'un poeta que s'estrena, perquè *Laia* no és cap llibre decebedor, ans el contrari. És innegable que la imperícia mètrica, amb accentuacions que fan desavinent un munt de decasíl·labs que solament han aspirat a ser-ho, fa el discurs irre-

gular i abocat al prosaisme, però no ho és menys que l'autora és sensible als beneficis que reporta la imposició d'un principi d'ordre (és una suite sota un idèntic patró de disset versos) a l'experiència que adopta com a base. També és cert que l'entusiasme eròtic amb què s'expressa el jo poètic no sempre ens el mostra molt conscient que no és el primer cop que són escrites aquelles protestes d'amor, però alhora seria injust no reconèixer que l'autora ha comprès molt bé que pot

fins i tot prescindir de qualsevol anècdota (pràcticament no hi ha poemes que en formulin cap de molt concreta) si el que sap dominar és la figuració de les imatges, aquí tan belles com variades. Fent de l'amor un castell, del sexe un joc d'escacs, del cos un paisatge o del nom de l'estimada "un collaret de lletres que s'adapta / a la sintaxi nua del meu coll", *Laia* és un llibre que permet darrere de la seva imperfecció mirar cap al futur amb bons auguris.

En una de les peces condemnades i excloses de la primera edició de *Les flors del mal*, Baudelaire feia que Hipòlita digués a la seva amant Delfina: "Són lleugers els meus besos com aquelles efímeres / que al vespre acaricien els grans llacs transparents". Si per a Eva Baltasar en els versos de *Laia* lleugeresa ha estat encara sinònim de poc pes, sembla que la seva imaginació poètica la crida perquè aquella levitat aviat estigui, també, tocada per la gràcia.*

Eva Baltasar va guanyar el premi Miquel de Palol amb aquest poemari, 'Laia'

EDDY KELELE CLICK ART FOTO

Laia

Eva Baltasar
Premi Miquel de Palol
Columna
Barcelona, 2008
Preu: 16 euros
Pàgines: 96

Irregular però prometedor, el primer poemari d'Eva Baltasar és una encesa i imaginativa invocació amorosa a la noia que li dóna títol

1 2 3 4 5

Juvenil | Andreu Sotorra

La vida en un coixí

Bona nit, Júlia

Carles Sala
Il·lustracions: Roger Simó
La Galera
Barcelona, 2008
Preu: 7,30 euros
Pàgines: 112

Carles Sala i Vila (Girona, 1974) és un autor que es pot dir que ha acabat d'arribar al territori de la literatura per a infants i joves i ho ha fet amb tres obres, dues de les quals, premiades. Arribar i moldre és un bon senyal. Amb *Flairosa, la bruixa dels sabons* va obtenir el premi Barcanova del 2007, i amb *Bona nit, Júlia* es va adjudicar el premi Guillem Cifre de Colònia del 2008, un any que també publica *Sóc com sóc*, a Barcanova.

És amb *Bona nit, Júlia* que entra més en el realisme, sense abandonar la fantasia de les altres dues, però el lector s'adonarà de seguida que el que l'autor vol explicar és com se sent una nena ingressada en

un hospital infantil. La fantasia arriba de part del coixí, un element personificat que, a les nits, qui sap si en somnis, parla i camina com si fos un coixí home, té braços i cames, i ajuda la petita protagonista a viure d'una altra manera la seva malaltia.

Hi ha una sensibilitat a no furgar ni en la malaltia ni en els moments més difícils d'un hospital, tot i que, d'una manera molt subtil i poètica, hi ha referències a la desaparició d'un amic de la noia, segurament que traslladat no a una altra habitació, sinó a una altra vida. És, de tot el relat, el moment més aconseguit per les dificultats que representa tocar el tema de la mort sense que s'anomeni en cap moment.

Un coixí ajuda una nena a viure de manera diferent la seva malaltia

En general, la narrativa de l'autor respira un bon estil i una frescor poc o gens contaminada ni per les modes ni pels tòpics. Tendeix a buscar una sortida positiva, segurament perquè sap que s'adreça a lectors primerencs, o potser perquè és una expressió de la seva manera de veure el món, però això no vol dir, com comentava amb el tema de la mort, que defugui aspectes més aspres, tot i que estiguin repintats amb una patina d'humor i rescots amb agulla i didal, cosa no gens estranya si tenim en compte que parlem d'un autor, artesà d'ofici, que no seria gens estrany que ben aviat irrompés en l'àmbit de la literatura catalana per a infants amb una nova proposta no exempta de sorpresa.*

1 2 3 4 5